

Księga Urantii

<< [Przekaz 114](#) | [Części](#) | [Treść](#) | [Przekaz 116](#) >>

Przekaz 115

Istota Najwyższa

115:0.1 (1260.1) GDY idzie o Boga Ojca, synostwo jest wspianiałym pokrewieństwem. Gdy idzie o Boga Najwyższego, osiągnięcia są wstępnym warunkiem zdobycia statusu – należy coś zrobić, jak również kimś być.

1. Relatywność ram pojęciowych

115:1.1 (1260.2) Częściowe, niekompletne i rozwijające się intelekty byłyby bezradne we wszechświecie nadrzędnym, byłyby niezdolne do sformowania wstępnej, racjonalnej formy myślenia, gdyby nie wrodzona zdolność każdego umysłu, wysokiego czy niskiego, do kształtowania *wszechświatowej ramy*, w której można myśleć. Jeżeli umysł nie może wyciągać wniosków, jeśli nie może zgłębić prawdziwych początków, wtedy taki umysł niezawodnie będzie postulował wnioski i wymyślał początki, aby móc logicznie myśleć w

obrębie ram takich założeń, stworzonych w umyśle. I chociaż takie wszechświatowe ramy myślenia istoty stworzonej niezbędne są do prowadzenia racjonalnych operacji intelektualnych, są one wszystkie błędne, w większym czy mniejszym stopniu.

115:1.2 (1260.3) Konceptualne ramy wszechświata są tylko względnie prawdziwe; są użytecznym rusztowaniem, które musi w końcu ustąpić przed rozwijającym się i poszerzającym rozumowaniem kosmicznym. Zrozumienie prawdy, piękna i dobroci, moralności, etyki, obowiązku, miłości, boskości, pochodzenia, egzystencji, celu, przeznaczenia, czasu, przestrzeni a nawet Bóstwa, jest tylko względnie prawdziwe. Bóg jest czymś znacznie wyższym niż Ojcem, jednak Ojciec jest najwyższą ludzką koncepcją Boga; tym niemniej Ojcowsko-Synowskie zobrazowanie związku Stwórcy-stworzonego poszerzone będzie przez te nadludzkie koncepcje Bóstwa, do których się dotrze w Orvontonie, w Havonie i Raju. Człowiek musi myśleć we wszechświatowych ramach śmiertelnika, ale to nie oznacza, że nie może on sobie uzmysłwić innych, wyższych ram, w których można myśleć.

115:1.3 (1260.4) Aby ułatwić śmiertelnikowi zrozumienie wszechświata wszechświatów, określone zostały zróżnicowane poziomy rzeczywistości kosmicznej, takie jak skończony, absoniczny i absolutny. Spośród nich tylko absolutny jest bezwzględnie wieczny, prawdziwie egzystencjalny. Absonity i skończoności są pochodnymi, modyfikacjami, uwarunkowaniami i pomniejszeniami oryginalnej, pierwotnej, absolutnej rzeczywistości nieskończoności.

115:1.4 (1260.5) Domeny tego, co skończone, istnieją z racji wiecznego celu Boga. Istoty skończone, wysokie i niskie, mogą proponować teorie i to robią, dotyczące konieczności istnienia tego, co skończone w organizacji kosmicznej, jednak w końcowym podsumowaniu istnieje to dlatego, że Bóg tak chciał. Wszechświata nie można wyjaśnić, ani też istota skończona nie może proponować racjonalnego uzasadnienia swej własnej, jednostkowej egzystencji, bez odwoływania się do aktów wcześniejszych oraz istniejącej uprzednio woli istot ancestralnych, Stwórców albo rodziców.

2. Absolutna podstawa najwyższości

115:2.1 (1261.1) Z egzystencjalnego punktu widzenia nic nowego nie może się zdarzyć w galaktykach, gdyż pełnia nieskończoności, tkwiąca w JESTEM, jest wiecznie obecna w siedmiu Absolutach, funkcjonalnie złączona w trójjednościach i przejściowo złączona w triodytach. Jednak to, że nieskończoność jest egzystencjalnie obecna w tych absolutnych związkach, w żaden sposób nie uniemożliwia realizacji nowych kosmicznych empiryczności. Z punktu widzenia istoty skończonej, nieskończoność zawiera dużo tego, co jest potencjalne, dużo tego, co należy raczej do porządku przyszłej możliwości niż do obecnej aktualności.

115:2.2 (1261.2) Wartość jest unikalnym elementem wszechświatowej rzeczywistości. Nie potrafimy zrozumieć, jak wartość czegokolwiek, co nieskończone i boskie, mogłaby ewentualnie być podwyższona.

Odkrywamy jednak, że *znaczenia* mogą być przeobrażane, jeśli nie poszerzane, nawet w związkach nieskończonego Bóstwa. Dla wszechświatów empirycznych nawet boskie wartości są rozbudowywane jako aktualności, dzięki poszerzonemu pojmowaniu znaczeń rzeczywistości.

115:2.3 (1261.3) Cały schemat powszechnego stworzenia i ewolucji, na wszystkich jego doświadczanych poziomach, jest najwyraźniej sprawą przemian potencjalności w aktualności; i takie przeobrażenie ma do czynienia tak samo z dziedzinami potencji przestrzeni, potencji umysłu i potencji ducha.

115:2.4 (1261.4) Dostrzegalna metoda, za pomocą której możliwości kosmosu są sprowadzane do aktualnej egzystencji, jest zróżnicowana od poziomu do poziomu i stanowi empiryczną ewolucję w tym, co skończone, a empiryczne wynikanie w tym, co absoniczne. Egzystencjalna nieskończoność jest doprawdy nie uwarunkowana we wszechobejmowaniu a to właśnie wszechobejmowanie musi z konieczności obejmować nawet możliwość ewolucyjnego, skończonego doświadczania. Możliwość takiego, empirycznego rozwoju, staje się wszechświatową aktualnością dzięki triodytowym związkom, zazębiającym się o Najwyższego i w Najwyższym.

3. Pierwotne, aktualne i potencjalne

115:3.1 (1261.5) Absolutny kosmos nie ma konceptualnych ograniczeń; zdefiniować rozciągłość i naturę tej pierwotnej rzeczywistości

oznacza nałożyć uwarunkowania na nieskończoność i pomniejszyć czystą koncepcję wieczności. Idea nieskończonego-wiecznego, wiecznego-nieskończonego, jest nie uwarunkowana w swej rozciągłości i absolutna w fakcie. Nie istnieje taki język w przeszłości, teraźniejszości czy przyszłości Urantii, którym można by odpowiednio wyrazić rzeczywistości nieskończoności czy nieskończoności rzeczywistości. Człowiek, istota skończona w nieskończonym kosmosie, musi zadowalać się wypaczonymi odbiciami i pomniejszonymi koncepcjami tej, bez limitu, nieograniczonej, nigdy nie zaczętej, nigdy nie kończącej się egzystencji, której zrozumienie naprawdę przekracza jego możliwości.

115:3.2 (1261.6) Umysł nigdy nie może żywić nadziei zrozumienia koncepcji Absolutu, bez konieczności złamania na wstępie jedności takiej rzeczywistości. Umysł jednoczy wszelkie rozbieżności, ale przy braku takich właśnie rozbieżności, umysł nie znajduje podstawy, na której mógłby próbować formułować zrozumiałe koncepcje.

115:3.3 (1261.7) Pierwotna statyka nieskończoności wymaga segmentacji, zanim człowiek może próbować ją zrozumieć. W nieskończoności istnieje jedność, która została wyrażona w tych przekazach jako JESTEM – najważniejszy postulat umysłowej istoty stworzonej. Jednak istota stworzona nigdy nie potrafi zrozumieć jak to się dzieje, że taka jedność staje się dualizmem, trójjednością i różnorodnością, kiedy nadal pozostaje nie uwarunkowaną jednością. Człowiek napotyka podobny problem, gdy zastanawia się nad niepodzielnym Bóstwem Trójcy, obok wielokrotnego uosobienia Boga.

115:3.4 (1262.1) To tylko odległość, dzieląca człowieka od nieskończoności sprawia, że ta koncepcja wyrażana jest jednym słowem. Podczas gdy nieskończoność z jednego punktu widzenia jest JEDNOŚCIĄ, to z innego jest RÓŻNORODNOŚCIĄ bez końca czy ograniczeń. Nieskończoność, jak dostrzegana jest przez skończone istoty inteligentne, jest największym paradoksem filozofii istoty stworzonej oraz skończonej metafizyki. Chociaż ludzka natura duchowa dociera w czci pełnym doświadczeniu do Ojca, który jest nieskończony, ludzka możliwość intelektualnego pojmowania wyczerpuje się na maksymalnej koncepcji Istoty Najwyższej. Poza Najwyższym, koncepcje stają się coraz bardziej nazwami; coraz mniej są prawdziwymi określeniami rzeczywistości; coraz bardziej stają się rzutowaniem skończonego zrozumienia istoty na to, co nadskończone.

115:3.5 (1262.2) Zasadnicza koncepcja poziomu absolutnego zawiera postulat trzech jego stadiów:

115:3.6 (1262.3) 1. *Pierwotny*. Nieuwarunkowana koncepcja Pierwszego Źródła i Centrum, tego źródłowego przejawu JESTEM, z którego cała rzeczywistość bierze początek.

115:3.7 (1262.4) 2. *Aktualny*. Jedność trzech Absolutów aktualności, Drugiego, Trzeciego oraz Rajskiego Źródła i Centrum. Ta trójjedność Wiecznego Syna, Nieskończonego Ducha i Wyspy Raj stanowi aktualne objawienie pierwotności Pierwszego Źródła i Centrum.

115:3.8 (1262.5) 3. *Potencjalny*. Jedność trzech Absolutów potencjalności, Absolutów Bóstwa, Nieuwarunkowanego i

Wszechświatowego. Ta triadyta egzystencjalnej potencjalności stanowi potencjalne objawienie pierwotności Pierwszego Źródła i Centrum.

115:3.9 (1262.6) Związek wzajemny Pierwotnego, Aktualnego i Potencjalnego tworzy napięcia w nieskończoności, które dają możliwość wszelkiego rozwoju wszechświata a rozwój stanowi naturę Siedmiorakiego, Najwyższego i Ostatecznego.

115:3.10 (1262.7) W związku Absolutów – Bóstwa, Wszechświatowego i Nieuwarunkowanego – potencjalność jest absolutna, podczas gdy aktualność się wyłania; w związku Drugiego, Trzeciego oraz Rajskiego Źródła i Centrum, aktualność jest absolutna, podczas gdy potencjalność się wyłania; w pierwotności Pierwszego Źródła i Centrum nie możemy stwierdzić, czy aktualność lub potencjalność jest egzystencjalna, czy się wyłania – *Ojciec jest*.

115:3.11 (1262.8) Z punktu widzenia czasu, Aktualne jest to, co było i to, co jest; Potencjalne jest to, co się staje i to, co będzie; Pierwotne jest to, co jest. Z punktu widzenia wieczności, różnice pomiędzy Pierwotnym, Aktualnym i Potencjalnym nie są tak oczywiste. Te trójjedne jakości nie są tak odróżnialne na poziomach Raju-wieczności. W wieczności wszystko jest – tylko nie wszystko zostało jeszcze objawione w czasie i przestrzeni.

115:3.12 (1262.9) Z punktu widzenia istoty stworzonej, aktualność jest substancją, potencjalność jest możliwością. Aktualność istnieje najbardziej w centrum i stamtąd się rozszerza na peryferie nieskończoności; potencjalność przychodzi do wewnątrz z peryferii nieskończoności i zbiega się w centrum wszystkich rzeczy.

Pierwotność jest tym, co z początku wywołuje a potem równoważy podwójne biegi cyklu metamorfozy rzeczywistości, od potencjałów do aktualności i do potencjalizacji istniejących aktualności.

115:3.13 (1262.10) Trzy Absoluty potencjalności działają na czysto wiecznym poziomie kosmosu, więc jako takie nigdy nie funkcjonują na poziomach podabsolutnych. Na zstępujących poziomach rzeczywistości, triodyta potencjalności uwidacznia się z Ostatecznym i w Najwyższym. Potencjał może nie zaktualizować się w czasie, w odniesieniu do części, na jakimś podabsolutnym poziomie, lecz nigdy nie całościowo. Wola Boga dominuje ostatecznie, nie zawsze w odniesieniu do jednostki, ale nieodmiennie w odniesieniu do całości.

115:3.14 (1263.1) To właśnie w triodycie aktualności, istnienia kosmosu mają swe centrum; czy to duch, umysł czy energia, wszystko koncentruje się w tym związku Syna, Ducha i Raju. Osobowość duchowego Syna jest oryginalną formą dla wszelkiej osobowości we wszystkich wszechświatach. Tworzywo Rajskej Wyspy jest oryginalną formą, której Havona jest objawieniem doskonałym a superwszechświaty doskonałym się. Wspólny Aktywizator jest równocześnie umysłową aktywizacją energii kosmicznej, konceptualizacją duchowego celu oraz integracją matematycznych przyczyn i skutków poziomów materialnych z wolicjonalnymi celami i motywami poziomu duchowego. W skończonym wszechświecie i dla niego, Syn, Duch i Raj działają w Ostatecznym i przez Ostatecznego, jak jest on uzależniany i warunkowany w Najwyższym.

115:3.15 (1263.2) Aktualność (Bóstwa) jest tym, czego szuka człowiek podczas wznoszenia się do Raju. Potencjalność (ludzkiej boskości)

jest tym, co człowiek rozwija w tym poszukiwaniu. Pierwotne jest tym, co umożliwia współistnienie i integrację człowieka aktualnego, człowieka potencjalnego i człowieka wiecznego.

115:3.16 (1263.3) Finalna dynamika kosmosu ma do czynienia z ciągłym przemieszczaniem rzeczywistości, od potencjalności do aktualności. W teorii może istnieć koniec takich przekształceń, ale faktycznie jest to niemożliwe, ponieważ Potencjalne i Aktualne są razem objęte obwodem w Pierwotnym (JESTEM), a takie utożsamienie na zawsze uniemożliwia nałożenie ograniczeń na kształtujący się rozwój wszechświata. Cokolwiek, co utożsamia się z JESTEM, nigdy nie znajdzie końca rozwoju, ponieważ aktualność potencjałów JESTEM jest absolutna a potencjalność aktualności JESTEM jest także absolutna. Aktualności zawsze będą otwierać nowe drogi realizacji niemożliwych dotychczas potencjałów – każda decyzja człowieka nie tylko powoduje aktualizowanie się nowej rzeczywistości w ludzkim doświadczeniu, ale także otwiera nowe możliwości ludzkiego rozwoju. Dorosły żyje w każdym dziecku a zaawansowany w morontii przebywa w dojrzałym, rozpoznającym Boga człowieku.

115:3.17 (1263.4) Zastój w rozwoju nigdy nie może się pojawić w kosmosie jako całości, ponieważ podstawa rozwoju – aktualności absolutne – jest nie uwarunkowana i ponieważ możliwości rozwoju – potencjały absolutne – są nieograniczone. Z praktycznego punktu widzenia, filozofowie wszechświata doszli do wniosku, że nie istnieje taka rzecz jak *koniec*.

115:3.18 (1263.5) Z ograniczonego punktu widzenia jest doprawdy wiele końców, wiele zakończeń działalności, jednak z poszerzonego punktu

widzenia, na wyższym poziomie wszechświata, zakończenia nie istnieją a tylko przejścia z jednego stadium rozwoju do innego. Zasadnicza czasowość wszechświata nadrzędnego odnosi się do wielu epok wszechświata, Havony, superwszechświata i epok wszechświata zewnętrznego. Ale nawet te podstawowe podziały sekwencyjnych związków nie mogą być niczym więcej niż względnymi punktami orientacyjnymi na nie kończącej się drodze wieczności.

115:3.19 (1263.6) Finalne przenikanie prawdy, piękna i dobroci Istoty Najwyższej może tylko otworzyć posuwającej się naprzód istocie te absoniczne jakości ostatecznej boskości, które leżą poza konceptualnymi poziomami prawdy, piękna i dobroci.

4. Źródła rzeczywistości najwyższej

115:4.1 (1263.7) Jakiegokolwiek rozważania dotyczące *początków* Boga Najwyższego muszą się zacząć od Rajskiej Trójcy, ponieważ Trójca jest Bóstwem pierwotnym podczas gdy Najwyższy jest Bóstwem pochodnym. Jakiegokolwiek rozważania dotyczące *rozwoju* Najwyższego, muszą brać pod uwagę triodyty egzystencjalne, gdyż obejmują one całą absolutną aktualność i całą skończoną potencjalność (w połączeniu z Pierwszym Źródłem i Centrum). I ewolucyjny Najwyższy jest kulminacyjnym, osobowo wolicjonalnym zogniskowaniem transmutacji – przekształcenia – potencjałów w aktualności w skończonym poziomie bytu i na tym poziomie. Dwie

triodyty, aktualna i potencjalna, obejmują całość wzajemnych związków rozwoju we wszechświatach.

115:4.2 (1264.1) Najwyższy ma swoje źródło w Rajskiej Trójcy – w wiecznym, aktualnym i niepodzielnym Bóstwie. Najwyższy jest przede wszystkim osobą duchową, a ta osoba duchowa wywodzi się z Trójcy. Jednak z drugiej strony Najwyższy jest Bóstwem rozwoju – ewolucyjnego rozwoju – a rozwój ten wywodzi się z dwu triodyt, aktualnej i potencjalnej.

115:4.3 (1264.2) Jeżeli trudno jest zrozumieć, że nieskończone triodyty mogą funkcjonować na poziomie skończonym, pomyślcie chwilę, że to właśnie ich nieskończoność sama w sobie musi zawierać potencjalność skończonego; nieskończoność zawiera wszystkie rzeczy, w zakresie od najniższych i najbardziej uwarunkowanych istnień skończonych, do rzeczywistości najwyższych i bezwarunkowo absolutnych.

115:4.4 (1264.3) Nie jest tak trudno zrozumieć, że nieskończone zawiera skończone, trudniej jest zrozumieć, w jaki sposób nieskończone aktualnie objawia się dla skończonego. Jednak Dostrajające Myśli, zamieszkujące człowieka śmiertelnego, są jednym z wiecznych dowodów na to, że nawet absolutny Bóg (jako absolut) może nawiązać i nawiązuje bezpośredni kontakt z najniższą i ostatnią ze wszystkich, obdarzonych wolą istot we wszechświecie.

115:4.5 (1264.4) Triodyty, które wspólnie obejmują to, co aktualne i to, co potencjalne, objawiają się na poziomie skończonym w połączeniu z Istotą Najwyższą. Metoda tego objawiania się jest zarówno bezpośrednia jak i pośrednia: bezpośrednia tak dalece, jak

triodytowe związki mają swe bezpośrednie odbicie w Najwyższym a pośrednia tak dalece, jak zostają one wyprowadzone przez wynikowy poziom absonitu.

115:4.6 (1264.5) Najwyższa rzeczywistość, która w całości jest rzeczywistością skończoną, znajduje się w toku dynamicznego rozwoju pomiędzy nie uwarunkowanymi potencjałami przestrzeni zewnętrznej a nie uwarunkowanymi aktualnościami centrum wszystkich rzeczy. Skończone domeny stają się w ten sposób faktem, dzięki współpracy absonicznych czynników Raju i Najwyższych Osobowości Stwórczych czasu. Akt dojrzewania uwarunkowanych możliwości trzech wielkich, potencjalnych Absolutów, jest absoniczną funkcją Architektów Wszechświata Nadrzędnego i ich transcendentalnych towarzyszy. A kiedy te możliwości dochodzą do pewnego punktu dojrzałości, z Raju wyłaniają się Najwyższe Osobowości Stwórcze, aby wziąć udział w trwającym epoki zadaniu powołania rozwijających się wszechświatów do faktycznego bytu.

115:4.7 (1264.6) Rozwój Najwyższości wywodzi się z triodyt; duchowa osoba Najwyższego z Trójcy; ale prerogatywy mocy Wszechmocnego opierają się na sukcesach boskości Boga Siedmiorakiego, podczas gdy połączenie prerogatyw Wszechmocnego Najwyższego z duchową osobą Boga Najwyższego odbywa się dzięki działalności Wspólnego Aktywizatora, który nadał Najwyższemu umysł, jako czynnik jednoczący to ewolucyjne Bóstwo.

5. Związek Najwyższego z Rajską Trójcą

115:5.1 (1264.7) Istota Najwyższa, gdy idzie o rzeczywistość jej osobowej i duchowej natury, jest absolutnie zależna od egzystencji i działalności Rajskiej Trójcy. Podczas gdy rozwój Najwyższego jest sprawą związków triodyt, duchowa osobowość Boga Najwyższego zależy od Rajskiej Trójcy i jest z niej wyprowadzona, z tej Trójcy, która zawsze pozostaje absolutnym centrum-źródłem doskonałej i nieskończonej stabilizacji, wokół której ewolucyjny rozwój Najwyższego kształtuje się progresywnie.

115:5.2 (1265.1) Funkcjonowanie Trójcy związane jest z funkcjonowaniem Najwyższego, ponieważ Trójca jest funkcjonalna na wszystkich poziomach (całościowych), włącznie z poziomem funkcjonowania Najwyższości. Ale tak jak epoka Havony ustępuje miejsca epoce superwszechświatów, tak dostrzegalna akcja Trójcy jako bezpośredniego stwórcy, ustępuje miejsca stwórczym aktom dzieci Rajskich Bóstw.

6. Związek Najwyższego z triodytami

115:6.1 (1265.2) Triodyta aktualności nadal funkcjonuje bezpośrednio w epokach posthavonalnych; rajska grawitacja trzyma podstawowe jednostki bytu materialnego, grawitacja duchowa Wiecznego Syna działa bezpośrednio na fundamentalne wartości bytu duchowego a grawitacja umysłowa Wspólnego Aktywizatora nieomylnie obejmuje wszelkie żywotne znaczenia bytu intelektualnego.

115:6.2 (1265.3) Kiedy każde stadium stwórczej działalności postępuje na zewnątrz, przez niezbadaną przestrzeń, działa ono i istnieje coraz dalej odsunięte od bezpośredniej akcji stwórczych sił i Boskich osobowości centralnie zlokalizowanych – absolutnej Wyspy Raj i nieskończonych Bóstw tam przebywających. Kolejne poziomy kosmicznej egzystencji stają się zatem coraz bardziej zależne od rozwoju w obrębie trzech Absolutnych potencjalności nieskończoności.

115:6.3 (1265.4) Istota Najwyższa obejmuje możliwości istnienia tych służb kosmicznych, których najwyraźniej nie widać w Wiecznym Synu, Nieskończonym Duchu czy w nieosobowych rzeczywistościach Wyspy Raj. Oświadczenie to dotyczy absolutności owych trzech podstawowych aktualności, jednak rozwój Najwyższego nie tylko opiera się na aktualnościach Bóstwa i Raju, ale zawiera także kształtowanie się w Absolutach – Bóstwa, Wszechświatowym i Nieuwarunkowanym.

115:6.4 (1265.5) Najwyższy rozwija się nie tylko wtedy, kiedy Stwórca i stworzeni w rozwijających się wszechświatach stają się podobni do Boga, ale to skończone Bóstwo rozwija się także w wyniku opanowywania przez stworzonego i Stwórcę skończonych możliwości wielkiego wszechświata. Ruch Najwyższego jest dwojaki: intensywny w kierunku Raju i Bóstwa i ekstensywny w kierunku nieograniczoności Absolutów potencjału.

115:6.5 (1265.6) W obecnej epoce wszechświata ten podwójny ruch objawia się w zstępujących i wznoszących się osobowościach wielkiego wszechświata. Najwyższe Osobowości Stwórcze i wszyscy

ich boscy towarzysze odzwierciedlają skierowany na zewnątrz, rozbieżny ruch Najwyższego, podczas gdy wznoszący się pielgrzymi z siedmiu superwszechświatów oznaczają wewnętrzny, zbieżny trend Najwyższego.

115:6.6 (1265.7) Skończone Bóstwo zawsze dąży do dwojakiej współzależności, wewnętrznej, względem Raju i jego Bóstw, oraz zewnętrznej, względem nieskończoności i Absolutów w niej zawartych. Potężna erupcja rajsko-stwórczej boskości, uosabiająca się w Synach Stwórcach i objawiająca moc w kontrolerach mocy, oznacza rozległy wpływ Najwyższości w domeny potencjalności, podczas gdy niekończący się korowód wznoszących się istot wielkiego wszechświata świadczy o potężnym dopływie Najwyższości do zjednoczenia się z Rajskim Bóstwem.

115:6.7 (1265.8) Istoty ludzkie rozumieją, że ruch tego, co niewidzialne, czasem może być zauważony przez obserwację jego skutków w tym, co widzialne; a my we wszechświecie dawno już nauczyliśmy się wykrywać ruchy i trendy Najwyższości przez obserwację następstw takich ewolucji w osobowościach i formach wielkiego wszechświata.

115:6.8 (1266.1) Choć nie jesteśmy tego pewni, wierzymy, że Najwyższy jako skończone odzwierciedlenie Rajskiego Bóstwa, wiecznie się rozwija w przestrzeń zewnętrzną; jednak ta Istota Najwyższa, jako uwarunkowanie trzech Absolutnych potencjałów przestrzeni zewnętrznej, zawsze dąży do koherencji z Rajem. I takie, dwojakie ruchy, wydają się być przyczyną większości podstawowych działań, jakie mają miejsce w obecnie zorganizowanych wszechświatach.

7. Natura Najwyższego

115:7.1 (1266.2) W Bóstwie Najwyższego Ojciec-JESTEM osiągnął względnie zupełne wyzwolenie od ograniczeń, właściwych nieskończoności statusu, wieczności bytu i absolutności natury. Jednak Bóg Najwyższy został uwolniony od wszelkich egzystencjalnych ograniczeń podlegając jedynie empirycznym uwarunkowaniom wszechświatowego funkcjonowania. Osiągając zdolność gromadzenia doświadczenia, skończony Bóg staje się także zależny od konieczności jego zdobywania; Wszechmocny, osiągając wyzwolenie od wieczności, napotyka bariery czasu a Najwyższy może znać jedynie wzrost i rozwój, jako konsekwencję częściowości egzystencji i niekompletności natury, nieabsolutności bytu.

115:7.2 (1266.3) Wszystko powyższe musi być zgodne z planem Ojca, który oparł skończony rozwój na wysiłku, na osiągnięciach istoty stworzonej, rodzących się z wytrwałości i na kształtowaniu osobowości, opartej na wierze. Zarządzając w ten sposób doświadczenie-ewolucję Najwyższego, Ojciec umożliwił istotom skończonym istnienie we wszechświecie i dotarcie kiedyś, poprzez empiryczny rozwój, do boskości Najwyższości.

115:7.3 (1266.4) Cała rzeczywistość jest względna, włącznie z Najwyższym a nawet Ostatecznym, za wyjątkiem nie uwarunkowanych wartości siedmiu Absolutów. Fakt Najwyższości oparty jest na mocy Raju, osobowości Syna i Wspólnej akcji, ale rozwój Najwyższego zawarty

jest w Bóstwie-Absolucie, Absolucie Nieuwarunkowanym i Absolucie Wszechświatowym. I to syntetyzujące i jednoczące Bóstwo – Bóg Najwyższy – jest uosobieniem skończonego cienia, rzucanego na wielki wszechświat przez nieskończoną jedność niezbadanej natury Rajskiego Ojca, Pierwszego Źródła i Centrum.

115:7.4 (1266.5) W takim stopniu, w jakim triodyty działają bezpośrednio na poziomie skończonym, oddziałują one z Najwyższym, który jest zogniskowaniem Bóstwa i kosmiczną sumą właściwości skończonych natur Absolutnej Aktualności i Absolutnego Potencjału.

115:7.5 (1266.6) Rajska Trójca uznawana jest za absolutną nieuchronność; Siedem Duchów Nadrzędnych jest najwidoczniej nieuchronnościami Trójcy; aktualizowanie się mocy-umysłu-ducha-osobowości Najwyższego musi być nieuchronnością ewolucyjną.

115:7.6 (1266.7) Bóg Najwyższy nie wydaje się być nieuchronny w nie uwarunkowanej nieskończoności, ale wydaje się istnieć na wszystkich poziomach względności. Jest on niezastąpionym czynnikiem ogniskującym, sumującym i obejmującym ewolucyjne doświadczenie, skutecznie jednocząc wyniki tego sposobu percepcji rzeczywistości w swojej Boskiej naturze. I wszystko to wydaje się robić, aby się przyczynić do pojawienia się *nieuchronnego wynikania*, superdoświadczalnego i nadskończonego uzewnętrznienia się Boga Ostatecznego.

115:7.7 (1267.1) Istoty Najwyższej nie można w pełni zrozumieć, jeżeli nie weźmie się pod uwagę źródła, funkcjonowania i przeznaczenia: związku z Trójcą, która jej dała początek, wszechświatowego działania i Trójcy Ostatecznej, jej bezpośredniego przeznaczenia.

115:7.8 (1267.2) Dzięki procesowi ewolucyjnego sumowania doświadczenia, Najwyższy łączy to, co skończone z tym, co absoniczne, nawet tak jak umysł Wspólnego Aktywizatora integruje boską duchowość osobowego Syna z niezmiennymi energiami rajskiej formy i tak jak obecność Absolutu Wszechświatowego jednoczy aktywowanie Bóstwa z Nieuwarunkowaną reaktywnością. A jedność ta musi być objawieniem niedostrzegalnego funkcjonowania pierwotnej jedności, Pierwszego Ojca-Przyczyny i Źródła-Formy wszystkich rzeczy i istot.

115:7.9 (1267.3) [Nadzorowane przez Moźnego Posłańca, tymczasowo przebywającego na Urantii].